

Кузьма

Степан Олійник

Уявіть собі картину:
На обід прийшов Кузьма
І застав саму дитину.
— Мама де? — спитав.
— Нема...

Миску взяв, побільшу ложку
І на кухню, до плити.
А каструлі всі — порожні,
Аж дзвенять від пустоти!

Навіть хліба ні шматочка,
Хоч кричи тут караул!
— Не сварись! — лепече дочка. —
В мамки нашої прогул.

— Що за вигадки-дурниці! —
Гримнув батько в три баси.
І метнувся до крамниці
Взяти хліба й ковбаси.

Ну, а там людей набито,
Під дверима гомін-гул:
Мов на гріх, усе закрито —
Продавець зробив прогул!

Звів Кузьма кулак-дубинку,
Злий, аж міниться з лиця:
Ладен лаять рідну жінку,
Лупцювати продавця...

Отаке було б з Кузьмою!
Гнув би винних у дугу,
Всіх лякаючи тюрмою...
А про себе — нігу!гу!

А це ж він од понеділка

Пив до вчора, по четвер.
(Ледь знайшла його профспілка,
Що "пожурюе" тепер).

А це ж він підвів бригаду,
Проголював робочі дні.
І його за чорну зраду
Не карали друзі,
Ні.

Добру маючи натуру,
Знов простили... Та дарма:
Лиш про власну дбають шкуру
Отакі, як цей Кузьма!